

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Sumljivo mu bo, če se poznata!« je svaril prvi.
»Bolje je, da ga pustiš pri miru!«

»Drink mu ponudim!«

»Če bo hotel!«

Cornel je jezno vzrojil.

»Bi mu ne svetoval, da odkloni! Nesramna žalitev bi bila! S pištolo ali pa z nožem mu odgovorim! Takó je v navadi tod na divjem zapadu. Kdor mi odkloni drink, me je smrtno razžalil in če ga ubijem, noben pes ne sme zalajati za njim.«

»Hm —!« je pogledal cornelov tovariš po črnobradatem. »Nima podobe, da bi se dal prisiliti k stvari, ki mu ni všeč —!«

»Pshaw —! Kaj staviva?«

Na mah so bili vsi navdušeni.

»Da, stavimo —!« je zadonelo v krogu. »Tisti, ki izgubi, bo plačal vsakemu izmed nas kozarec žganja.«

»Velja!«

»Ampak dati nam moraš priliko, da ti povrnemo, če stavo dobiš! Tri stave in trije drinki!«

»Tri stave —? S kom pa še?«

»No, najprvo s tistim črnim tamle, ki o njem praviš, da se poznata. In potem z enim tistih gentlemanov — gospodov —, ki stojijo ob ograji in zijajo na breg pa se obnašajo, kot da mislijo Louisburg kupiti.«

»Tistih je več —. S katerim posebej misliš, da bi navezal?« je gledal cornel po ljudeh.

»Recimo s tistim, ki je kakor orjak med pritlikavci!«

»Well —! In tretji?«

»Tretji pa naj bo tisti rdečkar, ki je pravkar prišel na krov s svojim fantom. Ali pa se ga mar bojiš, kaj?«

Sirovo se je zakrohotala vsa družba in cornel je zaničljivo dejal:

»Jaz da bi se bal tiste rdeče spake —? Pshaw —! Prej bi se bilo bati tistega orjaka, ki me na njega ščuváš —. Strašno močen bo tisti človek —! Ampak taki velikani so navadno bojazljivci —. In povrh je oblečen čedno in lično —. Menda je bolj vajej dam in salonov ko pa zapada in ljudi našega kova —.

Torej —! Sprejemem stavo! Kozarec z vsakim izmed tistih treh! Kdor izgubi stavo, plača žganje za vso družbo. Velja?«

»Velja!« je zaorilo.

H koncu je cornel že kar kričal, po vsem krovu ga je bilo slišati.

Vsak človek na zapadu ve, kaj pomeni drink, posebej še, če kdo govori o njem glasno in izzivalno. Vseh oči so se obrnile v cornela. Videti mu je bilo, da je naredil že precej drinkov, obraz mu je gorel in njegova hoja je bila negotova, vsi so vedeli, da ni varno, prerekati se s takim človekom, pa nobeden ni odšel, vsi so čakali, zanimiv, celo morebiti razburljiv prizor se jim je obetal. In Amerikanec je že tak, da se rad naslaja na razburljivih nastopih.

Cornel je dal napolniti kozarce sebi in svoji družbi, vzel svoj kozarec in stopil pred črnobradatega.

»Good day, sir — dober dan, gospod —! Tale kozarec bi vam ponudil —. Sodim namreč, da ste gentleman, kajti le z gentlemani pijem na zdravje. Upam, da ne bodete odklonili! Izpijte na moje zdravje!«

Vse je napeto pričakovalo, kaj bo storil črni. Pa nič hudega se ni zgodilo, gledalci so za topot zamačali na buren prizor.

Drvarjeva črna brada se je raztegnila, iz česar se je dalo sklepati, da se mu je obraz pod brado razlezel v prijazen smehljaj.

»Well —!« je dejal. »Zakaj pa ne —? Rad bom pil na vaše zdravje! Ampak prej bi rad vedel, komu se imam zahvaliti za tako izredno čast.«

»All right — jako dobro —, sir! Vedeti morate, s kom pijete!

Brinkley, cornel Brinkley sem, če vam je ljubo. In vi?«

»Moje ime je Grosser, Tomaž Grosser, če dovolite,« je odgovoril črni vljudno in vzel kozarec.

»Na vaše zdravje!«

Izpil je in vrnil kozarec cornelu. Tudi cornel in njegovi tovariši so izpili.

Dobil je stavo, pa nič kaj dobre volje ni bil. Misli je, da bo črni odklonil in da se bo drink razvil v pretep.

»Grosser —? Nemško ime, se mi zdi —. Torej ste takle proklet Dutchman, he —?«

Dutchman je v Ameriki psovka za Nemca.

Izzivalno je govoril, za vsako ceno bi bil rad imel prepir. Pa spet mu je izpodletelo.

»Ne, nisem Dutchman!« je zelo prijazno odgovoril črni in se ni prav nič razburjal. »German sem. Svojega prokletega Dutchmana morate nasloviti na koža drugega, sir! Mene ne vlovite z njim!

Torej hvala lepa za drink pa hallol!«

In obrnil se je na peti ter naglo odšel.

»Res je on —!« je mrmral v gosto brado. »Brinkley —! In za cornela se dá kregati —.

Lopov —! Nič dobrega ne namerava —! Well —! Bom odprl oči!«

Jezen in razočaran je gledal cornel za njim. Ni mu uspelo, da bi ga bil spravil v prepir, mož je bil premeten in kar v obraz mu je povedal, da se ne mara prerekati in pretepati z njim —.

Nekaj je zamomljaj, čulo se je, kot da je grdo zaklel, pa se obrnil tudi sam in se ozrl po svoji drugi žrtvi. Oko mu je obstalo na obeh Indijancih, ki sta vstopila v Louisburg. Odurno se je zarežal, dal spet naliti kozarce in stopil k njima.

Njuna obraza sta si bila podobna, brez dvoma sta bila oče in sin. Oče je štel morebiti štirideset let, mlajši pa kakih petnajst. Enako sta bila oblečena in enako oborožena.

Usnjato obleko sta nosila, na šivih okrašeno z resicami, in rumene mokasine — indijanske črevlje brezpetnike —. Suknje ni bilo videti, čez pleča sta imela ogrnjeno pisano odejo, kakor jih nosijo južni Indijanci, domač izdelek, ki stane, če ga kupiš, svojih šestdeset dolarjev. Taka odeja služi Indijancu za površnik, v njo se zavije, kadar prenočuje na prostem, ali pa leže na njo, če je ne potrebuje, pa jo priveže konju za sedlo. Pod širokimi gubami odeje shranjuje nož in pištolo, celo tomahawk — bojno sekuro — in razno drobnjad.

Njuni dolgi črni lasje so bili preprosto počesani nazaj in so viseli po tilniku, kar jima je dajalo nekaj mehkega in ženskega. Njuna obraza sta bila polna, okrogla in dobrodušna, lica so jima bila pobarvana s cinobrom. Puški sta držala v rokah, ki obe skupaj nista bili vredni niti pol dolarja, se je zdelo. Sploh nista kazala nikake bojevitosti, pohlevno in skromno sta stala v svojem kotu, ni čuda, da se jima je vsa cornelova družba smejala.

Ko se jima je bližal cornel, sta se plaho umaknila k visoki, leseni omari, ki je stala sredi krova med drugo prtljago. Oči sta povešala in pogledala cornela šele, ko ju je nagovoril.

»Vročje je danes, kaj?« je začel. »Ali ne, rdečkarja? Požirek žganja dobro tekne v taki vročini!

Tule, pij, stari!«

Indijanec se ni genil. V slabi angleščini je odgovoril:

»Ne pijem.«

Rdečelasemu se je zabliskalo oko. Našel je, kar je iskal.

»Kaj —? Nočeš —?« je vzrojil. »Drink je, razumeš, drink —! Če ga odklanjaš, me smrtno razžalil! Kajti jaz sem gentleman, da veš, in maščujem tako žalitev z nožem!

Kako ti je ime?«

»Nintropan hawej,« je odgovoril Indijanec skromno.

(Dalje sledi.)

Sila kola lomí.

Vem, tvoja nevesta je bogata. Toda, le pomisli, ako jo vzameš, se boš moral odvaditi kaditi in pití!

— Res je. Ampak, če je pa ne vzamem, se bom moral pa tudi jesti odvaditi.

Ptičje petje.

Mihec: Poslušaj, mamica, kako lepo poje ptič v grmu!

Mamica: Res je! Ne kriči tako grdo, kakor nekateri neubogljivi dečki!

Mihec: Seveda, saj mu nihče ne umiva vratu . . .

Brez konca in kraja.

Kje stanujete?

— Pri bratu.

In kje stanuje vaš brat?

— Pri teti.

Vaša teta pa stanuje?

— Pri svojem očetu, mojem dedu.

In kje stanuje ta?

— Pri nas.

Zgodaj vstaja.

Jaz vstanem vedno, ko posijejo prvi solnčni žarki v mojo spalnico.

— Kaj, tako zgodaj vstajaš?

Ne posebno, kajti moja spalnica je obrnjena proti zapadu in ljubo sonce posije v njo šele opoldne.

Nista se razumela.

Miha: V tej hiši stanuje moja ljubica, lepa kuharica Mica, ki mi pripravi vsak večer pečeno gos. Moram ti reči, da jo res zelo ljubim.

Tone: To je zadeva okusa! Jaz imam rajši kuhano gos.

Izpred sodišča.

Janez je ukradel hlače, pa ga je sodnik po sijajnem zagovoru zagovornika oprostil.

No, Janez, oproščen si, le pojdi domov, pravi zagovornik Janez se pa ne gane.

— Zakaj pa ne greš domov? — ga vpraša zagovornik.

— Gospod doktor, čakam, da odidejo pričé, ker imam ukradené hlače na sebi!